

Informacje i fotografie zawarte na tej stronie pochodzą od Antoniego Dymnickiego i Katarzyny Szybalskiej - Kotyni. (por. Źródła).

Genealogia Rodu Chciuków
©

2.2.9.10
D y m

Zebrał i opracował: Adam M. Chciuk
Łódź 2005 - 2016.

Maria Chciukówna
w 1909 r.

Maria Dymnicka (2.2.9.10), ur. 23.12.1889 w Dzierdżiówce k. Zbądniowa w rodzinie Jana i Marii Chciuków.

W 1910 r. ukończyła Seminarium Nauczycielskie sióstr Felicjanek w Przemyślu, po czym przez dwa lata pracowała w szkole w Izdebkach k. Brzozowa. W 1912 roku wyszła za mąż za Antoniego Dymnickiego. Po urodzeniu dzieci zajmowała się ich wychowaniem i gospodarstwem domowym.

Po śmierci męża i wyjeździe z Jarosławia w 1945 r., na przemian mieszkała u córek w Tychach, Ziębicach, Strzelinie i u syna w Gdańsku. Miała zdolności literackie; utrzymywała do późnej starości szeroką korespondencję z rodziną i znajomymi. Była osobą towarzyską, pogodną, życzliwą ludziom. Była też „rodzinną encyklopedią”.

Jej listy są źródłem informacji o rodzinnych perypetiach w okresie wojny i po jej zakończeniu.

Maria Dymnicka zmarła w Strzelinie w 1977 r. Została pochowana w rodzinnym grobowcu na starym cmentarzu w Jarosławiu.

Antoni Dymnicki, mąż Marii (2.2.9.10.). Urodził się 7.12.1873 r. w Zarzeczcu koło Jarosławia z ojca Jana i matki Katarzyny z Iwanickich. W latach 1909-1912 odbył 3 letnie studia w Mitweidda w Saksonii i otrzymał tytuł inżyniera budowy maszyn. W 1912 r. poślubił Marię z Chciuków. Druga ich córka Barbara urodziła się w Nowym Sączu, w trakcie ucieczki z Jarosławia przed ofensywą rosyjską 1914 r., w drodze do Budapesztu, gdzie Antoni Dymnicki został powołany na kierownika fabryki zbrojeniowej. Po powrocie do Jarosławia w 1918 r. zajął się produkcją w odziedziczonym po ojcu warsztacie. Dobrze umaszynowana, z parową pędnią, zatrudniająca ok. 30. pracowników fabryczka produkowała sprzęt gospodarczy i galanterię metalową. Wystawiano te wyroby na Targach Wschodnich we Lwowie i Targach Poznańskich. Firma *A. Dymnicki* była też dostawcą dla wojska. Antoni Dymnicki był sympatykiem BBWR. *) Był członkiem 3 osobowego Zarządu miasta. Po zajęciu Jarosławia przez Niemców we wrześniu 1939 r. został na kilka tygodni aresztowany.

Był miłośnikiem literatury, muzyki poważnej i namiętym palaczem.

Zmarł na raka płuc 11.04.1944 r. w Jarosławiu i tam został pochowany w rodzinnym grobowcu.

Antoni Dymnicki jr., syn Marii i Antoniego, ur. 20.05.1925 r. w Jarosławiu. Do wybuchu II W. Św. ukończył 2 klasy gimnazjum matematyczno-fizycznego. Podczas okupacji ukończył 3 letnią szkołę techniczną dla Polaków *Staatliche Fachschule für Bauwesen* w Jarosławiu, opartą na przedwojennej szkole budownictwa, na wydziale drogowo- wodnym i uzyskał tytuł *technika budowy*. Odbył też trzy- letnią praktykę ślusarską, zakończoną egzaminem czeladniczym.

Po wejściu 24.07.1944 wojsk sowieckich do Jarosławia wstąpił do klasy maturalnej i w czerwcu 1945 roku zdał egzamin maturalny. Następnie, rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Gdańskiej, które ukończył w r 1950.

Odziedziczony po ojcu warsztat, jako stację naprawy traktorów, prowadził w tym czasie jego cioteczny brat, inż. Stefan Tutak, co zapewniło Antoniemu byt podczas studiów w Gdańsku.

Gdy w r. 1948 na fali nacjonalizacji warsztat zlikwidowano, Dymniccy sprzedali nieruchomość i opuścili Jarosław. Antoni rozpoczął pracę w Gdańskich Technicznych Zakładach Naukowych, a od 1952 pracował także w biurach projektowych taboru morskiego, a następnie w Zjednoczeniu Morskich Stoczní Remontowych jako naczelnik Wydziału Organizacji Produkcji. Na tym stanowisku przeszedł na emeryturę w 1981 r.

Przyszłą żonę, Krystynę Małecką, ówczesnie studentkę Akademii Medycznej w Gdańsku poznał w 1948 r. Pobrali się 26.12.1949 roku we Wrocławiu.

Stanisława Krystyna Dymnicka, c. Anny i Andrzeja Małeckich, ur. 7.05.1925 r. w Jarosławiu.

Od 1932 r. mieszkała w Samborze, gdzie jej ojciec pełnił funkcję z-cy naczelnika stacji kolejowej.

Do 1940 roku ukończyła 3 klasy gimnazjum.. Po zajęciu Sambora przez wojska sowieckie, wiosną 1940 rodzina Małeckich zagrożona wywiezieniem na Syberię, przedostała się przez most w Przemyślu, jedyne wówczas przejście graniczne między strefami zaborów, do strefy okupacji niemieckiej (*Generalna Gubernia*). Okres wojenny okupacji niemieckiej przetrwała mieszkając początkowo u dziadków w Kańczudze k. Przeworska. Tam też przeszła kurs szkoły średniej w tajnym nauczaniu. - Napływ wysiedleńców z Torunia, Poznania, Chełmna, i innych miejscowości terytorium wcielonego do III-ciej Rzeszy, rozmaite kwalifikacje tych ludzi, umożliwiły z czasem powstanie dobrze zorganizowanego tajnego nauczania w Kańczudze.

Późnym latem 1941 r. złożyła w Krakowie, w działającym tam zakonspirowanym ośrodku kształcenia, egzamin z zakresu IV kl. gimnazjum. Braki w kursie nauczania prowadzonym w Kańczudze uzupełniała na lekcjach pobieranych w Przeworsku i Jarosławiu. Wszystko to było możliwe dzięki własnej determinacji i uporowi, oraz aktywności i operatywności jej matki, która prowadząc działalność handlową dla utrzymania rodziny, była w ustawicznych podróżach między tymi miejscowościami. W taki sposób Krystyna Małecka doszła do matury, którą zdała w Krakowie w 1943 roku.

W międzyczasie także zajmowała się nauczaniem, udzielając konspiracyjnie lekcji, głównie łaciny. W 1944 r. przebywała w Krakowie, z zamiarem rozpoczęcia na działającym w warunkach konspiracyjnych uniwersytecie studiów medycznych. Dla legalizacji pobytu w Krakowie konieczne było zaświadczenie o zatrudnieniu na terenie Krakowa, tzw. *Ausweis*, dla uzyskania którego została zatrudniona w *Institut für Fleckfieber*, gdzie pracowała przy produkcji szczepionek p-ko tyfusowi płamistemu dla wojska niemieckiego – pierwotnie jako karmicielka wszy, potem przy rozlewaniu preparatu do ampulek. W wolne od pracy popołudnia studiowała. Ten stan rzeczy trwał do czasu nadejścia frontu, kiedy to w skomplikowanych, dramatycznych okolicznościach powróciła do Rodziców, do Kańczugi.

Po zakończeniu działań wojennych w 1944 r., została przyjęta na II. rok studiów na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej im. Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie. Także tam zetknęła się z działalnością konspiracyjną, tym razem skierowaną przeciwko nowemu, sowieckiemu okupantowi.

W r. 1947 przeniosła się na Akademię Medyczną w Gdańsku. Dyplom lekarza medycyny otrzymała w 1949 roku. Uzyskała kolejno specjalizacje z dziedziny chorób wewnętrznych, pediatrii i kardiologii.

W r. 1956 uzyskała doktorat w Akademii Medycznej w Gdańsku, a w r. 1968 habilitację. Otrzymała roczne stypendium i odbyła staż z zakresu kardiologii w *Presbyterian Hospital* w San Francisco w latach 1971-72. Tytuł profesora nadzwyczajnego nadano jej w r. 1972, a w 4 lata później tytuł profesora zwyczajnego.

Działalność prof. dr habil. Krystyny Małeckiej – Dymnickiej w Akademii Medycznej w Gdańsku, opisano na str. internetowej tej uczelni następująco:

- Początki Kliniki Kardiologii Dziecięcej w Akademii Medycznej w Gdańsku sięgają 1957 roku, kiedy z inicjatywy jeszcze wówczas dr Małeckiej – Dymnickiej i dr K. Erecińskiego powstała przy I Klinice Chorób Dzieci pierwsza w Polsce Północnej pracownia ekg, a w 1960 r Przychodnia Kardiologii Dziecięcej. Dzięki entuzjazmowi dr Małeckiej - Dymnickiej powstał interdyscyplinarny zespół młodych lekarzy pragnących zająć się zupełnie nową dyscypliną, jaką w tym czasie była kardiologia dziecięca, w tym diagnostyka wad serca ze szczególnym uwzględnieniem kwalifikacji do leczenia operacyjnego.

W następstwie współpracy prof. Małeckiej –Dymnickiej z Deborah Heart Center w USA oraz kardiologami w Utrechcie w Holandii, zoperowano około 50 dzieci z najcięższymi wadami serca. Ponad stu małych pacjentów zoperowano także w USA dzięki fundacji Polish Gift of Life z Nowego Jorku.

Prof. Małecka - Dymicka do 1995 r. była promotorem 14. prac doktorskich.

Kierowany przez nią zespół pracowników naukowych opublikował 140 prac naukowych. -

Od 1971 r. do emerytury w r. 1995, pełniła funkcję Kierownika Kliniki Kardiologii Instytutu Pediatrii Akademii Medycznej w Gdańsku.

Źródła: - Krystyna Dymnicka: opracowanie p.t „Pamiętnik z przeszłości”- rkp.

- Strona Internetowa Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego Nr1 ACK Akademii Medycznej w Gdańsku).

- wywiad z prof. K. Dymnicką przeprowadzony przez Autora w maju 2010.

Grzegorz Dymnicki - s. Antoniego i Stanisławy Małeckiej-Dymnickiej.

1958-65 szkoła podstawowa w Gdańsku.

1965-69 III Liceum Ogólnokształcące w Gdańsku, matura.

1969-75 studia prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie.

Magister praw.

1976-78 praca w Bibliotece Miejskiej w Krakowie.

1978-81 studia reżyserskie na Wydziale Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

1979 ślub z Małgorzatą Gawryś.

1981 wyjazd do Austrii. Powrotowi przeszkodził stan wojenny.

1983 współpraca z Radiem Wolna Europa w Monachium.

1984 urodziny córki Kaji.

1986-89 studia politologiczne na Ludwig-Maximilian-Universität, Monachium.

od 1989 – różne prace w Austrii, współpraca z czasopismami w Polsce.

Grzegorz Dymnicki

Małgorzata Dymnicka

Małgorzata Gawryś-Dymnicka – ż. Grzegorza Dymnickiego.
 Ur. 06.09.1952 w Kielcach. c. – Mariana Gawrysia i Danuty z d. Czechowskiej.
 1959-67 szkoła podstawowa w Kielcach. 1967-71 liceum Ogólnokształcące w Kielcach, matura.
 1971-1977 studia medyczne na Akademii Medycznej w Poznaniu i w Krakowie.
 Lekarz medycyny.
 1977-1981 pracuje jako lekarz w szpitalach krakowskich.
 Specjalizacja I stopnia z neurologii.
 1981 wyjazd do Austrii.
 1981-90 pracuje jako anestezjolog w Allgemeines Krankenhaus w Linz, Austria.
 1984 urodziny córki Kaji, 1990 urodziny syna Juliana.
 W latach 1991- 2012 prowadziła praktykę lekarską w Linz, specjalność – medycyna alternatywna.
 Zmarła 25. kwietnia 2012 r. w Linz. Została pochowana w Kielcach, w grobie rodzinnym na Cmentarzu Starym.

2.2.9.10
Dym

Kaja
Dymnicka – Pschill

* 2.10.1984 Linz (Ö)

m.**Alexander Pschill**

* 13.06.1970 Wiedeń
 r. Alfred i Ulrike Hartl

śl. 7.07.2015. Wiedeń

No la
Dymnicki – Pschill

*1.09.2015 Wiedeń

Kaja Dymnicka – c. Grzegorza i Małgorzaty Gawryś- Dymnickiej . Ur. 02.10.1984 w Linzu, Austria.

1991-94 Kreuzschwester Schule, Linz.

1994-2002 Waldorfschule, Linz. Matura.

Począwszy od roku 2002 rozpoczynała studia na japonistyce i teatrologii, wydziale aktorskim w Wiedeńskim Konserwatorium, a także przez dwa lata na historii sztuki.

Kontynuując studia na teatrologii, ukończyła ich pierwszy stopień uzyskując tytuł bachelora, po czym podjęła studia w Akademii der Angewandte Kunst w Wiedniu na kierunku scenograficznym, kończąc je magisterium, którego częścią praktyczną jest instalacja na podstawie noweli F. Dostojewskiego „Gracz”.

Kaja Dymnicka

W trakcie studiów była m.in. asystentką profesora prowadzącego, tworzyła scenografie do etiud filmowych i teatralnych na użytek uczelni, asystowała także scenografom teatrów wiedeńskich.

Kaja Dymnicka w roli Poliny w interpretacji noweli F. Dostojewskiego „Gracz”.

Irena Szybalska z Dymnickich, (c.2.2.9.10).

W roku 1930 zakończyła maturę Prywatne Gimnazjum Żeńskie w Jarosławiu, po czym podjęła studia polonistyczne na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. Absolutorium uzyskała w 1937 r., w tym też roku wyszła za mąż za Stefana Szybalskiego. W 1950 r. opracowanie dotyczące „Nocy i dni” Marii Dąbrowskiej zwieńczyło studia Ireny dyplomem magisterskim na Uniwersytecie Wrocławskim.

W roku 1939 rodzina Szybalskich powiększyła się o córkę Joannę, a w 1943 urodziła się Katarzyna. W czasie wojny mieszkali w Przeworsku, a w 1946 r. przenieśli się na Dolny Śląsk do Strzelina, gdzie spędzili całe swoje dalsze życie.

Irena we wczesnych latach czterdziestych zajęła się tkactwem samodzielnym, co pozwalało jej pomagać mężowi w utrzymaniu rodziny. W 1948 roku podjęła nauczanie języka polskiego w strzelińskim gimnazjum. Była wówczas jedyną osobą w całym powiecie z wyższym poziomem wykształcenia humanistycznego. Mimo początkowej niechęci do nauczania, nawiązała wspaniałe kontakty z młodzieżą. Wyrazem tej sympatii był pseudonim *Matula*, jakim ją obdarzyli uczniowie.

Irena i Stefan byli erudytami, z czego skorzystały bardzo ich córki. Zadbali o ich staranne wykształcenie.

Irena próbowała także swoich sił literackich, publikując w latach 60-tych w „Tygodniku Powszechnym” małe opowiadania pod pseudonimem Jadwiga Skiba.

Zmarła w 1987 roku i została pochowana na Cmentarzu Starym w Jarosławiu.

Stefan Szybalski, urodził się 31 sierpnia 1909 r. w Suchej Beskidzkiej. Był synem doktora praw Michała Szybalskiego oraz Heleny z Ogniewskich. W Wadowicach w roku 1926 ukończył Gimnazjum Męskie (w którym jedenaście lat później zdawał maturę Karol Wojtyła – późniejszy Papież Jan Paweł II. Młodsza siostra Stefana – Figa bawiła się z Karolem na jednym podwórku, co jej przypomniał jako Metropolita Krakowski – mały, czteroletni chłopczyk zapamiętał psa Trota i białe futerko nieco starszej od niego panienki).

Stefan Szybalski, po maturze podjął studia na mineralogii w Krakowie, ale wkrótce zajął się chemią i działalnością studencką we Lwowie, gdzie przewodniczył „Bratniakowi”. Na Politechnice Lwowskiej był od 1934 r. adiunktem w Katedrze Chemii Nieorganicznej. Pełnił też funkcję sekretarza redakcji mies. *Przegląd Chemiczny*. W 1936 r. uzyskał dyplom inżyniera.

Jeszcze przed wybuchem II Wojny Światowej Stefan Szybalski odbył staż zagraniczny we Włoszech, m.in. w cukrowni Littorio, a po powrocie, tuż przed wybuchem wojny rozpoczął pracę w laboratorium badawczym Fabryki Związków Azotowych w Mościcach k.Tarnowa. Tu zastała go wojna. Wówczas podjął się misji kuriera i kilkakrotnie przekraczał tzw. *zieloną granicę* przynosząc dla rządu informacje i elementy technologii.

Po powrocie z wojennej tułaczki podjął pracę w cukrowni w Przeworsku. Tam sprowadził rodzinę i przepracował do końca wojny. W 1946 r. przenieśli się na Dolny Śląsk do Strzelina, gdzie Stefan Szybalski był przez 28 lat dyrektorem tamtejszej cukrowni.

Aktywny społecznie zrobił wiele dla pracowników i mieszkańców miasta. Przede wszystkim szanował wszelkie inicjatywy kulturalne. Zespół teatralny założony przez pracowników cukrowni „Strzelin” odnosił krajowe sukcesy. Był zapalonym turystą i pasją tą zaraził zarówno swoje córki, jak i współpracowników. Zbudował piękny ośrodek wypoczynkowy nad morzem oraz propagował turystykę narciarską. Wspomagał w działalności harcerstwo. Swoją działalnością zasłużył sobie na wdzięczną i trwałą pamięć mieszkańców Strzelina, którzy jedną z ulic miasta nazwali imieniem Stefana Szybalskiego.

Zmarł w 1977 r. i został pochowany na Cmentarzu Starym w Jarosławiu .

Źródła: - Listy: Antoniego Dymnickiego jr. i Barbary Komenderowej - kwiecień 2005.

- Wspomnienie o Irenie i Stefanie Szybalskich spisane przez Joannę Kowalską - maj 2005.

Fotografia Marii Chciukówny pochodzi ze zbioru fotografii rodzinnych Katarzyny Szybalskiej - Kotyni.